

Така рѣче едно момче
На сички-тѣ момци :
Малко бѣше то шегартче
И горко сыраче.

XXVIII.

А пѣкъ Дешка съсъ буліѣ си
При Ненча стояхѣ
Говоряхѣ помежду си
И Добря кѣляхѣ :
„ Да тя устрѣли, устрѣлъ, Добре ;
„ Ты не си за вѣрѣ :
„ Камено е твой-то сърце ;
„ Зла ти е намѣра....
„ Що ни каза сладкѣ дума
„ За того-съ горкана ?
„ Знашь, чи нѣма тукъ роднина :
„ Глѣдашь въ болиѣ падна....
„ Умразна е твой-та душа —
„ Черна, упълтена.
„ Какъ не с'жали тѣзи птичкѣ
„ Младѣ и зеленѣ ?....
„ Кой знай какво ще дочакашь,
„ Какво и ты ще патишь,
„ Кѣт' съ болныя тѣй ся отнасяшь
„ Добро-ли ще видишь ?...

XXIX.

Стоя Дешка — вкаменена,
Мысли и Ненча глѣда
На лице-то накалена —
Като восѣкъ блѣдна.
И Ненчо ѣѣ, жалепѣ, глѣда,
Нищо ѣ не дума ;
У гърди му огънь плавна :
На уста нѣма думѣ....
А съзи-тѣ се течахѣ
Горѣщи, варени.